

вода пиха. А този, Комура, се боричкаше съ другитѣ. Той много се боричка, Комура. Току си чатка рогитѣ съ тозъ, съ онзи. Добре бѣше волчето и нà, падна... умира...

Комура лежеше предъ него надутъ, голѣмъ. Краката му бѣха изпънати, главата — сложена на земята.

— Таквозъ нѣщо е свѣта, — говорѣше Ерофимъ, — нà падна... и умира...

Комура духна и подъ ноздритѣ му позапраши. После подигна само клепахитѣ си и погледна Ерофима. Ерофимъ сжщо го загледа, стана и като клекна до самата му глава, взе да натиска една коричка хлѣбъ между стиснатитѣ му зъби и говорѣше:

— Нà, нà, хапни си... Хапни си да видишъ какъ ще ти стане добре. Ще ти доде силица. Нà, Комуръ, нà, хапни си...

А съ другата си ржка го гладѣше по челото. Галунка стисна очи, разплака се и избѣга къмъ кжщи.

*

Завалѣ дъждъ. Валѣ цѣла нощъ, свѣткà се, гърмѣ. Никога сякашъ не бѣше се изливало толкова вода на земята. Наоколо се чуваше само тътенъ отъ грѣмотевицитѣ и вода, която шурти, тече — навсѣкжде текнаха рѣки. На сутринъта бѣше тихо — слънце и всичко измито, свѣтнало, зелено.